

ALFA 1/23

BULLETIN FAKULTY ARCHITEKTURY ČVUT

ČVUT

FA

SOUTĚŽE

Výsledky

O nejlepší diplomovou práci. Pořádá Česká komora architektů.

2. místo: Anna Laubová, ved. práce Zdeňek Rothbauer, Zahuštění zástavby za kostelem sv. Mikuláše, Velké Meziříčí; **3. místo:** David Fouda, ved. práce Tomáš Hradečný, projekt ÚBOČ. 34. Zvláštní cena společnosti Cegra: Jakub Kuchař, ved. práce Štěpán Valouch, Fragmentovaná galerie; Zvláštní cena společnosti Heluz: Kristýna Mastná, ved. práce Michal Kuzemský, Bydlení Nový Střížkov; Zvláštní cena společnosti Zumtobel: Klára Pavelková, ved. práce Vojtěch Sosna, Městské koupele, Boskovice. **Porota:** Radmila Fingerová, Martina Mertová, Miroslav Pospíšil, Vojtěch Sosna, Marek Tichý. Porota posuzovala 97 prací z architektonických škol ČR. Viz diplom.ky.

Graduation Projects – přehlídka diplomových prací z Polska, Česka, Slovenska a Maďarska. Pořádá Zamek Cieszyn. Cena v kategorii 3D: Michal Zmek, absolvent ateliéru Fišer – Nezpěvákova s diplomním projektem Kavárenský mobiliář do exteriéru. Do 21. ročníku bylo přihlášeno 215 prací, porota ocenila 29 prací, 14 v rámci kategorie 2D grafický design a 15 v kategorii 3D průmyslový design. **Porota:** Ferenc Laufer (Maďarská rada designu), Czesława Frejlich (2+3D), Zamek Cieszyn) Huy Pham (ČR), Marián Laššák (Slovenské centrum dizajnu).

Krkonošská cena. Pořádá České centrum pro architekturu a MAS Krkonoše.

Hlavní cena: Ova (Opočenský – Valouch), Apart-hotel sv. Vavřinec. Počin veřejného investora: Soubor Lávky a útulny, Správa KRMAP a FA ČVUT.

Porota: Doc. Ondřej Beneš, Ing. Martina Forejtová, Jana Jandourková Medlíková, Emilia Jarošová, Martin Kloda, Romana Mališ Bílková, Michal Tošner, Tomáš Veselý, Jaroslav Wertig, Hana Procházková.

VÝSTAVY

Diplomové práce, zimní semestr, přízemí FA ČVUT, do 9. 3. 2023.

Nové Dvory. Ateliéry Kohout – Tichý / Stempel – Beneš / Tesar – Barla / Juha – Navrátil-Tuček ve spolupráci s PDS, rozvojové území Nové Dvory v Praze. Výstava představí společný model celého území a jednotlivé projekty formou portfolií a modelů. Přízemí FA ČVUT, 23. 2. – 16. 3.

Soutěž Druhá kůže 2022–2023. Nominované projekty. Přízemí FA ČVUT a na webu v Galerii soutěže Druhá kůže, 23. 2. – 16. 3. Vernisáž čtvrtek 2. 3. 2023, 18.00.

Vyhlášení vítězů soutěže Urban Design Award

2021/22. Vypisovatel FA ČVUT v Praze s Asociací pro urbanismus a územní plánování České republiky. Soutěž je otevřena všem posluchačům denního studia spolupořádajících vysokých škol (vyjma diplomového projektu) ze země více-gradské čtyřky. Levé atrium U Jelena, pondělí 20. 3. 2023, 18.00.

Co je Stavoprojekt. Autorka Lucia Mlynčková, pořádá Ústav teorie a dějin architektury FA ČVUT, Galerie na ochozu, 7. NP, FA ČVUT. Do 30. června 2023.

Corbusier v modelech. Ústav teorie a dějin FA ČVUT představí unikátní kolekci maket staveb z portfolia legendárního Le Corbusiera. Expozice obsahuje realizované i nerealizované projekty, jejichž modely vznikly ve studiu RT+Q Architects. Každý model vytvářel vždy nový stážista před nástupem do tohoto ateliéru. Výstavu rozšíří (v koncepci prof. Petra Vorlíka) Mistrov architektury na fotografiích pedagogů a v kresbách studentů. Součástí bude také pásmo přednášek fakultních expertů na téma Le Corbusier a jeho přesahy. Dubnová výstava v přízemí fakulty potrvá čtrnáct dní. Vernisáž proběhne 17. 4. 2023 v 18.00 v posluchárně Gočár.

České vize. Pět škol architektury bude pracovat na projektech pro ČR. Společný projekt Technické univerzity v Delftu, vysoké školy ARCHIP, fakult architektury ČVUT v Praze, VUT v Brně a TU v Liberci inicioval hostující profesor na FA ČVUT Winy Maas.

Zalesnění, národní parky, průmyslová výroba, dopravní infrastruktura, bydlení, demografie, hustota obyvatel, ekologie, sociologie nebo ekonomika, na tato témata se studující zaměří a spolupráci využijí i pro mezinárodní srovnání. Pohybovat se budou v oblasti nejen architektury ale také krajiny a městského plánování. Spolupráci pěti škol architektury zakončí výstava na FA ČVUT. Součástí prezentace bude katalog, krátký film a představení zástupcům české politické reprezentace v říjnu tohoto roku. Vernisáž se uskuteční 31. května 2023.

Představujeme nový Akademický senát FA ČVUT

Akademický senát fakulty je samosprávným zastupitelským akademickým orgánem veřejné vysoké školy. Schvaluje klíčová rozhodnutí vedení fakulty, k dalším se vyjadřuje. Je prostředím pro otevřenou akademickou diskusi.

Otázky pro senátory

- 1'** Jakou část svého volebního programu byste rád/a v senátu uplatnil/a především?
- 2'** Kterou diskusi v senátu v minulém období považujete za důležitou?
- 3'** Co myslíte, že vám přinese role senátora, senátorky? Stojí výkon funkce za vynaloženou energii?
- 4'** Která z architektonických myšlenek (starých či nových) vás zaujala v pražském veřejném prostoru?

Doc. Jan Jakub Tesař
předseda, komora
akademických pracovníků

1 / V kandidatuře jsem hovořil o tom, že chci přispět ke konstruktivním a podnětným debatám. Senát je pro akademickou obec z tohoto pohledu nejpopulárnější platformou. Dostal jsem důvěru senátorek a senátorů a byl jsem zvolen předsedou, čímž jsem se de facto stal mediátorem diskusí. Takže volební heslo mohu a chci aktivně naplnit.

2 / V minulém období senát zvolil z kandidátů nového děkana, a nastolil tak další směřování fakulty. To je asi pro fakultu nejzásadnější rozhodnutí, které je senátorkám a senátorům svěřeno.

3 / Povinnosti a odpovědnost. Druhou otázkou by bylo lepší asi položit na konci mandátu. Teď mohu odpovědět, že ano, věřím, že má vynaložená energie smysl.

4 /

J. J. Tesař (1981). Absolvent FA ČVUT (2008)
Asistent v ateliéru Stempel – Beneš (2011–2012 / 2016–2022);
asistent v ateliéru Aleny Šrámkové, emeritní profesorky
FA ČVUT (2013–2016); asistent v ateliéru hostujícího pedagoga
Zsolta Gunthera (2017); Kancelář Stempel & Tesar architekti; člen
AS FA ČVUT (2013–2016), proděkan pro vnější vztahy FA ČVUT
(2018–2022). Vedoucí ateliéru Tesař (2022–); zástupce vedoucího
Ústavu navrhování I.

Klára Brůhová
místopředsedkyně, komora
akademických pracovníků,
členka Legislativní komise AS,
předsedkyně Komise pro
rovné příležitosti

1 / Důležitým tématem pro mě zůstává téma rovných příležitostí, otevřenost a vzájemný respekt. V tomto ohledu se prolíná mé působení ve „velkém“ a „malém“ senátu – v obou bych totiž ráda přispívala k tomu, aby Fakulta architektury, potažmo ČVUT, fungovala jako přívětivá instituce, která naslouchá a zohledňuje různé potřeby svých lidí. Co se konkrétních cílů týče, na univerzitní úrovni plánuji (znovu)otevřít téma dětské skupiny na ČVUT, adekvátní podpory pro CIPS a ELSU nebo aktualizace Gender equality plánu. Na fakultní úrovni bych ráda propojovala akademický senát s činností a tématy pracovní skupiny pro rovné příležitosti (jíž jsem členkou) a s ombudsmankou. Aktuálně jde například o téma „study (work) life balance“.

2 / Z mého subjektivního pohledu mi přišla důležitá diskuse o zřízení pozice ombudsmana/ky Fakulty architektury ČVUT, což je věc, v níž jsem se sama dost angažovala. Jsem vděčná, že členové a členky senátu věnovali tomuto tématu tolik času, zevrubně prodiskutovali námi předloženou „chartu“ upravující působení ombudsmanky na fakultě, přispěli celou řadou komentářů a důležitých připomínek – a nakonec podle svého nejlepšího vědomí a svědomí děkanovi doporučili konkrétní kandidátku. Mám za to, že díky otevřenému dialogu (nejen) na půdě AS se podařilo roli ombudsmanky koncipovat „na míru“ potřebám FA ČVUT, a pevně věřím, že se její mediační a poradní činnost na fakultě osvědčí.

3 / Role senátora/ky dává možnost podílet se na fungování a směřování fakulty. Dávat zpětnou vazbu a úzce komunikovat s vedením. To mi připadá strašně důležité. Je to cesta, jak spoluutvářet diskurs a vyjadřovat se k tématům kolem sebe. Proto si myslím, že „výkon funkce za vynaloženou energii“ rozhodně stojí. Sama jsem za možnost být součástí akademického senátu velice vděčná – a moc děkuji za důvěru. Ráda bych zde také připomenula, že zasedání akademických senátů jsou veřejná, coby host/ka se tedy jednání může účastnit každý. Každý člen nebo členka akademické obce také může podat návrh námětů k projednávání (v dostatečném předstihu podle jednacího řádu). S dotazy a podněty se lze obrátit i na konkrétní senátory a senátorky – a po vzájemné domluvě je vznést jejich prostřednictvím.

4 / Vzhledem k tomu, že jsem dotaci úhozů vyčerpala v předchozích odpovědích, tuto otázku nechávám bez odpovědi.

K. Brůhová (1985). Magisterské studium na Fakultě humanitních studií Karlovy univerzity v Praze – obor genderová studia (od 2020) x doktorské studium na Fakultě architektury ČVUT v Praze – obor dějiny architektury a památková péče (2010–2015) x magisterské studium na Vysoké škole uměleckopřmyslové v Praze – obor teorie a dějiny designu a nových médií (2011–2013) x bakalářské studium na Filozofické fakultě Karlovy univerzity v Praze – obor dějiny umění (2008–2011) x bakalářské a magisterské studium na Fakultě architektury ČVUT v Praze – obor architektura a urbanismus (2004–2010). Odborná asistentka v Ústavu teorie a dějin architektury FA ČVUT.

Tomáš Vojtíšek
místopředseda, komora
studentů, člen Komise
studijního plánu AS

1 / Chci být vedení i jednotlivým ústavům především partnerem, a ne opozicí, abych s nimi mohl nadále komunikovat a řešit podněty od studentů

a studentek. Přál bych si studium na naší škole psychicky méně náročné a fakultu provázanější s realitou, ekologicky šetrnější a nabízející rovné příležitosti.

2 / Jsem přesvědčený, že významným úspěchem minulého roku je především zřízení pozice fakultní ombudsmanky a obecně snaha o rovné příležitosti pro všechny studenty a studentky. Diskuse v senátu, které tomuto kroku vedení předcházely, považuji za nezbytné – právě na tématech, která mohou akademickou obec potencionálně rozdělovat, je nutné najít konsensus. Stejně tak vnímám jako rozdělující i problematiku zápisů do ateliérů, a i zde doufám, že se podaří najít řešení, na kterém bude shoda.

3 / Mým cílem pro toto volební období je především dokončit práci, kterou jsem začal po doplňovacích volbách v minulém roce, a zároveň být schopen reagovat na všechny nové podněty. Pokud se do konce našeho mandátu podaří prostředí fakulty zlepšit, nepůjde o energii vynaloženou zbytečně.

4 / Mám štěstí, že mohu v ateliéru Kohout – Tichý přicházet do kontaktu s územními studii, podle nichž bude jednou město stavět nové čtvrti. Naplňuje mě to nadějí, že jednou bude obecní bytový fond rozsáhlejší a bydlení dostupnější.

T. Vojtíšek (1998). Student 3. roč. bakalářského programu
Architektura a urbanismus.

Martin Čeněk
komora akademických
pracovníků, člen Legislativní
komise AS

1 / Vědom si toho, jaké jsou možnosti akademického senátu, jenž může směřování naší fakulty podporovat, případně jej korigovat, postavil jsem svůj volební program na třech bodech, které považuji všechny za stejně důležité. Za prvé bych rád, aby se všemi dostupnými cestami a na všech úrovních dařilo zvyšovat prestiž a kvalitu naší školy. Dále potřebujeme vytvářet otevřené prostředí a dobře spolu v rámci školy komunikovat – a právě to si myslím, že je jedna z trochu nedocenených rolí senátu. Senát je tím nejpřirozenějším prostředníkem pro komunikaci mezi vedením, vyučujícími a studentkami a studenty, a to i o těch zdánlivě nejbánálnějších každodenních věcech. Senátoři jsou volenými zástupci akademické obce a z podstaty této funkce očekávají – ba přímo touží –, aby se ti, kdo je volili, na ně obraceli s podněty, o nichž by se mělo mluvit: kolegyně a kolegové, nebojte se

nám napsat nebo se za námi zastavit! Třetím bodem mého programu pak bylo téma zapojení zejména mladší generace vyučujících do chodu fakulty. Budu jen rád, pokud větší otevřenost naší školy přispěje k tomu, aby se nějakým způsobem angažovali i další aktivní architektky a architekti.

2 / V minulém období jsem nebyl členem akademického senátu, ale z diskusí, o nichž bylo slyšet i mimo zasedání senátu, mě zaujala například debata o způsobu přijímání do ateliérů, v níž se bude bezesporu dále pokračovat. Výrazně rezonovaly i debaty o vytvoření funkce ombudsmana/ky. Obecně k zásadním rolím senátu patří volba děkana. S tím související diskuse jsou vždy zajímavé a nezřídka dramatické.

3 / Roli senátora považuju za cestu, jak po letech působení na fakultě aktivněji přispět k jejímu chodu. Tedy nejen k výuce a výzkumu, ale i k celkovému fungování a nastavení prostředí školy. Beru to jako drobný krok, díky kterému můžu škole jako instituci trochu vracet, co mi v uplynulých letech dala. Rozhodně proto nepovažuju své angažmá v senátu za ztrátu času či energie.

4 / V pražském veřejném prostoru mě poslední dobou bohužel až tolik neoslovují nové architektonické myšlenky, jako spíš jejich přetrvávající absence. Přes nadějně dílčí kroky (architektonické soutěže na nové obytné budovy pořádané městem, mezinárodní soutěž na filharmonii apod.) stále vnímám, že s naším prostředím nezacházíme dobře. Nepřestává mě překvapovat nízká konzumní kvalita architektury, kterou se zajímavé a hodnotné stavby nezřídka nahrazují kvůli vidině (rychlého) zisku či úspory, i stále dokola se opakující scénáře zanedbané péče, výmluv, netransparentního jednání a různého ohýbání pravidel. Neustává ani komercializace a privatizace veřejného prostoru, nepolevuje vzhlížení k individuální automobilové dopravě, stále se opakuje neakceschopnost státní správy a veřejných institucí, centrum našeho města je rozežíráno turismem a obyvatelé vytlačováni, chybí opravdová aktivní snaha o zajištění dostupného bydlení apod. Obecně mi nejen v Praze pořád chybí skutečný zájem a péče o věci, které jsou společné a bez nichž naše společnost a město nemůže udržitelně fungovat (klíma, vystavěné i přírodní prostředí, znevýhodnění obyvatel atd.), z nichž ale „nekoukají peníze“. Věřím ale, že se tento přístup změní a že architekti v tom mohou sehrát důležitou úlohu.

M. Čeněk (1982). Absolvent magisterského a doktorského studia na FA ČVUT (2006, 2017), vlastní architektonická praxe. Odborný asistent vedoucího ateliéru Hlaváček – Čeněk v Ústavu navrhování II FA ČVUT, zástupce vedoucího Ústavu navrhování II; člen pracovní skupiny zaměřené na architekturu, teorii a tvorbu doktorského studia; věnuje se architektonické fotografii.

Viola Ebermannová
komora studentů,
předsedkyně Komise
studijního plánu AS

1 / Nejdůležitějším bodem pro mě bylo, abychom měli prostor na sebe a vlastní zaměření. Psychická pohoda je téma, které teď hodně rezonuje, a je důležité, abychom se jím zabývali i v senátu. Konkrétně by pomohlo třeba mít přehled o všem, co se studia týká, a moci se tak soustředit jenom na studium. Nebo aby studenti byli vedeni k tomu pracovat při studiu i při zkouškách s literaturou a jinými podklady.

2 / V minulém období jsem v senátu nebyla a vlastně jsem o něm moc netužila. Ale řešilo se mnoho důležitých věcí – volba děkana, studijní podmínky v pandemii, válka.

3 / Stojí. Je fajn bavit se s lidmi, které škola zajímá a aktivně se snaží, ji někam posunout. A je fajn školu někam posouvat. Také si ráda od pana děkana poslechnu informace o fakultě i univerzitě, ke kterým bych se jinak tak jednoduše nedostala. A pak je předám spolužákům dál. Zajímavé je i vyzkoušet si to, jak vlastně senát funguje procesně.

4 / Pražské židle a stolky jsou super. Vrací (a umísťují) místa k zastavení tam, kde by měla být.

V. Ebermannová (2002). Studentka 2. ročníku oboru Architektura a urbanismus FA ČVUT.

Josef Holeček
komora studentů, člen
Legislativní komise AS

1 / Chci naplno začít diskutovat o tom, co se řeší pořád, stále se ale jde po povrchu: struktura studijního plánu a zatížení studentů. Během posledního semestru vznikly iniciativy, které jasně ukazují, že situace je neúnosná. S ohledem na to, že dotazník týkající se zatížení studentstva vyplnily iniciativě „Neklikej a spinkej“ stovky lidí, si myslím, že není možné nadále otálet a senát by měl hrát v této debatě roli.

2 / Pro mě osobně nejdůležitější byla diskuse a komunikace ještě s minulým vedením ve všech věcech týkajících se covidu. Senát se stal tou platformou, kde bylo možné diskutovat o tom, zda ta či ona forma výuky je vhodná a jaké to má konsekvence.

3 / V senátu jsem již ve třetím období.

4 / Původně jsem to neplánoval, určitě okolnosti mě k tomu ale vyhecovaly. Mám tuhle školu rád, hodně mi dala, svým způsobem to považuji za návrat energie, již vložila ona do

mě, a především možnost pomoci zlepšovat těm, co studují dnes, podmínky, které třeba za nás nebyly nejlepší.

4 / Příliš široká otázka. V poslední době mě baví mosty. Moc se těším na lávku z Holešovic do Karlína; viděl jsem detaily například zábradlí u sochaře Aleše Hvizdala, který spolupracuje s Petrem Tejem. Myslím, že to bude mimořádná intervence. Svou důstojností, velkorysostí, ale zároveň prostotou. Naopak mám, asi jako většina z akademické obce této fakulty, hrůzu z toho, co se potenciálně chystá s výtoňským železničním mostem. Jsem však optimista a věřím, že SŽ ten tlak neustojí, a ta příšernost tam stát nebude.

J. Holeček (1994). Absolvent FA ČVUT (2020). Doktorand v Ústavu teorie a dějin architektury FA ČVUT.

Jiří Kárník
komora akademických
pracovníků, člen Komise
studijního plánu AS

1 / Tak jako v minulém období i v tomto bych se rád věnoval studentské agendě. Velmi rád spolupracuji se Spolkem posluchačů architektury, zajímá mě studentský život a rád hledám cestičky ke stálému zlepšování.

2 / Konkrétně v mém případě považuji za důležitou diskusi ohledně matematiky. Tuto diskusi jsem tenkrát na AS otevíral a byla hodně bouřlivá. Na jednání se dobře pamatuji, dostavilo se dost lidí, kteří byli pro i proti. Zde bych rád vyjádřil poděkování prof. Lábusovi, díky kterému došlo v celé té problematice k posunu. Ještě bych chtěl podotknout, že matematiku mám rád, skutečně rozšiřuje myšlení.

3 / Přiznám se, že jsem už nechtěl v tomto období funkci senátora vykonávat. Důvodem bylo, že se mi křížila v minulosti s výukou, což mi vadilo, protože výuka je pro mě na prvním místě. Také nesnáším pocit, že bych snad měl vykonávat funkci senátora formálně. Nakonec po dohodě se zástupci studentů jsem se rozhodl do toho opět jít, budu pracovat v komisi pro studijní plán. Už předběžně jsem se s Tomášem Vojtíškem, místopředsedou senátu za komoru studentů, dohodl na častějším setkávání a na spolupráci se těším. Ptáte se, co mi přinese práce senátora? Pokud se mi podaří věci posouvat aspoň trochu dopředu, tak je to nejen dobrý pocit, ale i přátelské vztahy s lidmi kolem mě. Je třeba říct, že vůči fakultě pocituji vděk, že mohu být její součástí, a chtěl bych přispět.

4 / V pražském veřejném prostoru mě zaujala myšlenka stavby nové opery. Nejenže je

návrh opery podle mě velmi zdařilý, ale také mě pobavilo, že tam budu jednou chodit lyžovat a sáňkovat na její terasy. Bydlím totiž nedaleko, tak to bude super.

J. Kárník (1957). Absolvent FA ČVUT Praha (1983–1977); Teesside University (2013–2017). Odborný asistent na katedře výtvarné tvorby v Ústavu výtvarné tvorby FA ČVUT.

Prof. Michal Kohout
komora akademických
pracovníků, člen Hospodářské
komise AS

1 / Z šesti programových bodů, které jsem uváděl, považuji pro sebe za nejdůležitější podporu výzkumu a vědy, oblast developmentu a internacionalizaci. Je to ovšem i otázka míry – AS je podle statutu těleso, které spíše reaguje na návrhy předložené vedením nebo kontroluje jeho činnost.

2 / Za nejdůležitější diskusi považuji tu, která vyústila v návrh na jmenování („volbu“) nového děkana. Těžko odpovědět jinak, když toto je z pravomocí AS ta, která nejvíce ovlivní chod fakulty.

3 / Práce v AS FA pro mě znamená možnost ovlivňovat vývoj na fakultě, a tím i v profesi, přičemž to stojí, byť si dovedu představit i zábavnější formu trávení času.

4 / Budeme-li to brát tak, že architektura = smysluplná organizace prostoru a vše, co k ní vede, potom považuji za největší počiny pražské architektury a plánování posledních let transformací ÚHAM na IPR, sepsání a prosazení pražských stavebních předpisů a založení Pražské developerské společnosti.

M. Kohout (1964). Absolvent FA ČVUT (1988); zaměření: architekt a urbanista – tvorba/výuka/výzkum. Vedoucí Ústavu nauky o budovách; předseda ORP doktorského studijního programu A+U. Vedoucí ateliéru Kohout – Tichý v Ústavu urbanismu.

Doc. Dana Matějovská
komora akademických
pracovníků, předsedkyně
Hospodářské komise AS

1 / Ráda bych propojovala velký senát (AS ČVUT) a malý senát (AS FA ČVUT). Určitě občas dochází k dezinterpretacím na obou stranách a senátoři mohou trpělivě vysvětlovat a pomáhat k prohloubení soudržnosti celého ČVUT. Věřím, že bych mohla přispět ke zlepšení celkové situace na fakultě. Pozorují, jak se nové vedení snaží

přinášet nové věci a podněty. Na senátu se tyto věci diskutují. Zatím se povedlo zavést pozici ombudsmanky a zlepšit využití financí z Fondu umělecké činnosti.

2 / Důležité jsou všechny diskuse, kterých se účastní většina senátorů.

3 / Tohle je moje poslední období. Snad mohu být ještě prospěšná. Senáty jsou důležité pro akademické svobody, akademický život. Vysoké školy si uvědomují, co to pro nás znamená. Akademické svobody bychom měli pěstovat a hájit.

4 / Jsem zvědavá, jak dopadne zástavba v Holešovicích – Nové Bubny.

D. Matějovská (1957). Absolventka FA ČVUT (1982). Zaměření: obecné počítačové navrhování. Vedoucí Ústavu modelového projektování.

Henrieta Nezpěvákova
komora akademických
pracovníků, členka Komise
studijního plánu AS

1 / Mým hlavním zájmem je integrace designu do celofakultních struktur. Cílem je vzájemně přínosná symbióza. Opět jsem se přihlásila do studijní komise AS, protože si myslím, že bych právě tady mohla být prospěšná. Zajímá mě efektivita odborné výuky. Chci postupně cíleovat předměty s ohledem na specifické potřeby našich studentů. Ráda bych více podpořila využití mezioborových možností, přínosných zejména při vědeckovýzkumných projektech a praktické výuce. Toto se nám částečně daří v rámci spolupráce na ateliérových projektech například s Molabem, FEL, FBMI a teď naposled i s experimentálním centrem FSv. Některé výsledky mají budoucnost. Také mě těší možnost propojení studentů v rámci výzvy aliance EuroTeQ, kdy byl postupující tým sestaven z designérů, architektů i krajinářů. To je fajn.

2 / Diskuse je vždy přínosná. Důležitá a pro mě nová je komunikace se studenty napříč obory. Vzájemně se můžeme inspirovat. Jako členka studijní komise jsem se zúčastnila diskuse na téma zapisování do ateliérů, kterou na podzim vyvolal její tehdejší předseda Tomáš Vojtíšek. Do debaty se zapojili studenti i pedagogové, byla velmi živá a pro vedení fakulty podnětná. Věřím, že i pozitivně vyústí v již připravovanou změnu v systému přihlašování, a to způsobem, který bude vyhovovat nejen vedoucím ateliérů, ale i studentům.

3 / Funkce senátorky mi přináší větší přehled o dění na fakultě a zejména možnost vyjádřit názor k důležitým tématům souvisejícím se strategií fakulty. Příležitost podílet se na jejím rozvoji určitě stojí za vynaloženou energii.

4 / K pražskému veřejnému prostoru se vyjádřím z pohledu designu. Nyní ve spolupráci s IPR řešíme v ateliéru zátěžový městský mobiliář pro Prahu, konkrétně městské koše. V rámci rešerše a dostupných podkladů jsme narazili na řadu problémů. Existuje Paspport pražského mobiliáře, který popisuje současný stav na veřejných prostranstvích hl. města. Přináší přehled jednotlivých prvků vyskytujících se na tomto území. V Praze se nachází více než 70 typů košů. Chápu, že neexistuje univerzální koš, který bude esteticky fungovat ve všech prostředích Prahy. Otázkou je, proč ale nacházíme shluk různých typů košů vedle sebe. Problém pražského mobiliáře je v systému několika subjektů, které mobiliář umísťují a spravují. Jejich vzájemná činnost je nekoordinovaná, důsledkem je shlukování vizuálně nekompatibilních mobiliářových prvků. Dalším důvodem je vandalismus a vysoká pořizovací cena designérských kousků. Ročně se v Praze musí vyměnit zhruba 6000 košů, což vede k jejich kombinování. Tento problém by mohla vyřešit chybějící vizuálně jednotná typová řada, která by pokryla potřebné objemové spektrum a materiálovou poptávku podle charakteru umístění, v různých cenových hladinách.

4 / Za zajímavou realizaci v pražském veřejném prostoru považuji mechanickou sochu Hlava Franze Kafky od výtvarníka Davida Černého. Těším se také na realizaci návrhu nové lanovky na Petřín od Anny Marešové.

H. Nezpěváková (1968). Absolventka Umprum, absolventka doktorského studia (obor vizuální komunikace) Fakulty umění a designu UJEP v Ústí nad Labem. Odborná asistentka vedoucího ateliéru Fišer – Nezpěváková v Ústavu designu FA ČVUT, pedagog prvního ročníku Základů designu. Zástupce vedoucího Ústavu designu. Členka ediční rady, komise soutěže IP, Rady RUV za design.

Dagmar Richtrová
komora akademických pracovníků, členka Hospodářské komise AS

1 / Především se budu snažit prosadit propojení výuky s praxí a digitalizaci výukových materiálů.

2 / Myslím, že jakákoliv diskuse je vždy prospěšná minimálně k poznání různých názorů a pohledů. Minulé roky jsem bohužel práci senátu neměla moc příležitost sledovat, protože jsem studentkou pouze 2. ročníku.

3 / Tato práce bude pro mě určitě pozitivní k poznání podrobnějšího chodu školy. Důležité je taky propojení pohledu studentů, pedagogů a vedení.

4 / Inovace designu tříděného odpadu, který je mnohem lépe začleněn do architektury

městského prostředí. Dále pro běžný život vidím přínos v instalaci sdílených dopravních prostředků, které přispívají ke zlepšení výtvarnosti ve městě. Dále se mi líbí začleňování využití výroby elektřiny ze solární energie pro informační a reklamní tabule.

D. Richtrová (1980). Absolventka Masarykova ústavu vyšších studií ČVUT, specializace v pedagogice, učitelství odborných předmětů (2005) x Fakulta stavební ČVUT, bakalářské studium (1998–2004), magisterské studium (1994–1998). Studentka 2. ročníku doktorského studia v oboru Architektura a urbanismus v Ústavu stavitelství II, FA ČVUT. Pedagog ÚS II.

Prof. Hana Seho
komora akademických pracovníků, členka Hospodářské komise AS

1 / Akademický senát vnímám jak prostor, kde je možné účinně strážit a pěstovat akademické svobody, je možné zde sledovat a poskytovat zpětnou vazbu krokům vedení fakulty.

2 / Jsem v senátu první funkční období. Vždycky jsem ale zvenku vnímala důležitost osobnostního složení tohoto fakultního parlamentu.

3 / Vnímám svoji roli jako službu komunitě. Pak pro vynaloženou energii nemám měřítko.

4 / Moc se těším na to, až bude Novoroční koncert ČVUT ve Vltavské filharmonii.

H. Seho (1957). Absolventka FA ČVUT 1982. Vlastní praxe – regulační plány, bytové stavby, občanské stavby, interiéry. Odborná asistentka v ateliéru Lábus (1990–1993), Zavřel (2006–2015). Vedoucí návrhového ateliéru Seho – Poláček v Ústavu navrhování II.

Jan Sedlák
komora akademických pracovníků

1 / To, čím jsem se představil na předvolební schůzi, nebyl přímo volební program, ale vyslovení mého osobního kréda, které jsem shrnul do tří, z mého pohledu stejně důležitých bodů: – podpora vysoké odborné kvality a různorodosti školy; – „kultura konsensu“, podpora hodnotného akademického života v atmosféře otevřenosti a důvěry, spoluvytváření pozitivní atmosféry; – správné rozhodování (jako dominantní část práce senátu).

A v poloze osobní také nabídka vlastní zkušenosti z opakovaného působení i vedení senátu, která mi říká, že pro činnost senátora je také zapotřebí značné trpělivosti i vytrvalosti k dosažení viditelných cílů. Práce v senátu je hlavně tříletá průběžná činnost.

2 / Z toho, co jsem odpověděl na první otázku, je zřejmé, kde jsou důležitá témata a s nimi spojené diskuse. Z povahy věci jsou významné ty, které se týkají obligatorních rozhodování senátu, i když diskuse kolem nich nemusí být vždy ta nejatraktivnější. Těmi nejživějšími diskusemi jsou nejčastěji diskuse o obsahu, formě a průběhu výuky.

3 / Myslím, že odpověď na tuto otázku je v naději, že se vám z vašeho kréda podaří něco podpořit, realizovat. Očekávání přínosu v rovině osobní jistě není hlavní motivací, chápu senátorství především jako službu a pomoc dění ve škole. Máte-li zmíněnou trpělivost a jste-li realisty v očekávání splnění svých cílů, pak víte, že práce v senátu za vynaloženou energii stojí.

4 / Je to z mého, velmi pražského pohledu hodně široká otázka. Samozřejmě sleduji diskuse kolem budoucích významných počínů typu filharmonie, schválení územního plánu nebo o podobě nového výtoňského mostu... ale jako Pražan a urbanista hodně přemýšlím o méně diskutovaných, méně spektakulárních proměnách podoby života města, o rodících se nových, společensky vitálních ohniscích pražských čtvrtí (Karlín, Holešovice, Vršovice...) a s tím souvisejících proměnách atmosféry veřejných prostorů, které město posunují na vyšší úroveň.

J. Sedlák (1951). Absolvent FA ČVUT (1977). Vlastní praxe, zaměření urbanismus, územní plánování, veřejný prostor, památková péče. Vedoucí ateliéru Sedlák – Hnízdil v Ústavu navrhování III; přednášející – Urbanismus U1 – prostředí, školitel doktorského studia.

Vojtěch Trochta
komora studentů, člen Komise studijního plánu AS

1 / Rád bych se během svého působení zabýval zejména zlepšením komunikace senátu se studenty. Nemyslím tím nutně to, aby senát zahlcoval studenty vším možným, o čem se na senátu mluví. Jde mi hlavně o přiblížení celkového fungování senátu studentům a také pedagogům.

2 / Upřímně jsem dění v senátu během minulého období vůbec nesledoval. Nevěděl jsem o senátu skoro vůbec nic, ani jsem tehdy necítil potřebu si o něm nic zjišťovat. Což přesně vnímám jako nedostatek naší fakulty. Rád bych tady ale určitě vyzdvihl a ocenil práci kolegy senátora Tomáše Vojtíška, kterému se podařilo zorganizovat důležitou debatu ohledně přehlašování se do ateliérů.

3 / Věřím, že mi to pomůže pochopit, jak taková instituce, jako je naše fakulta,

funguje. Rád bych se zde naučil lépe jednat s lidmi, hledat kompromisy a obecně začít lépe a efektivněji komunikovat. Zda tato funkce stojí za tu vynaloženou energii, nedokážu ještě vůbec posoudit. Za ty dva měsíce jsem se stihl sotva rozkoukat a ujasnit si, co tady v senátu zvládnout udělat.

4 / Velice mě baví práce U/U studia, které v Praze veřejný prostor zlepšuje a inovuje. Jejich nové podchody na Vltavské jsou za mě perfektním příkladem toho, jak takové zanedbané a „nechtěné“ veřejné prostory využít, levně je zrenovovat a najít jim novou funkci. Věřím, že U/U studio v Praze mění pohled na to, co vše je s nevyužívaným veřejným prostorem možné udělat.

V. Trochta (2000). Student 3. ročníku bakalářského programu Architektura a urbanismus.

Jana Zdráhalová
komora akademických pracovníků, předsedkyně Legislativní komise AS

1 / Ráda bych podpořila mezioborovou i mezinárodní spolupráci jak v rovině ateliérové výuky, tak i v odborných předmětech. Spolupráci a dialog vidím jako podstatnou součást naší práce.

2 / V minulém období byla určitě důležitá debata o přínosu ombudsmanky na FA. Její fungování zde je v samém počátku, ale už sama diskuse o průběhu studia pro mě byla zajímavá.

3 / Zatím se senát sešel dvakrát, takže těžko dělat velká hodnocení. Jsem předsedkyní legislativní skupiny a v nejbližším čase se budeme s kolegy soustředit na zprávu, kterou nám přenechala Ing. Fingerová. Poukázala na legislativní slabiny voleb do akademického senátu FA. Příkladem je jiná časová organizace voleb do AS FA a AS ČVUT, které se ale nakonec musejí sejít v jeden den, kdy akademická obec volí do obou senátů najednou. Senát představuje možnost, jak se účastnit diskuse o směřování fakulty. Myslím, že stojí za to se takové diskuse účastnit.

4 / Toho je spousta! Například otázka budoucnosti Výtoňského mostu, pro mě osobně budoucnost strahovského stadionu a celého sportovního a studentského areálu na Petříně!

J. Zdráhalová (1978). Absolventka magisterského studia na FA ČVUT (2003). Odborná asistentka v Ústavu urbanismu – v ateliéru Jehlík (2008–2011), v ateliéru Klokočka (2015–).

Láska Nad novou ročenkou FA ČVUT

Hovoříme s editorem Janem Stibralem a kurátory a kurátorky ročenky Markétou Kanyzovou, Petrou Kunarovou a Davidem Neuhäuselem

Alfa: Než se dostaneme k podrobnějšímu pohledu na letošní ročenku, jak by editor Jan Stibral popsal její koncept? (Po listopadu 89 vydala FA ČVUT takřka dvě desítky ročenek – pozn.)

Jan Stibral: Především, že o novém konceptu rozhodovala ediční rada, složená z děkana doc. Dalibora Hlaváčka, proděkanky pro vnější vztahy Kateřiny Rottové, grafika Marka Nedelky a mé osoby. Když jsme hledali principy nové edice, která bude vycházet následující roky, hodnotili jsme dosavadní ročenku, její charakter i smysl. Osobně vnímám hlavní účel ročenky jako propagační nástroj školy. Tedy že prezentuje fakultu navenek, že touto publikací o sobě škola vydává do světa zprávu. Domnívám se však, že ročenka může mít i další roviny, přesah, který může naopak směřovat do instituce samotné, případně nastolovat nová témata, která se mohou přetavit ve školní agendu. Předchozí ročenka prezentovala všechny ateliéry rovnoměrně. Naší hlavní změnou bylo rozhodnutí, že budeme prezentovat užší výběr. Opustili jsme ambici představit všechny projekty ze všech fakultních ateliérů a vydali se cestou rizika, tedy určité selekce. Ta by ale neměla být náhodná, měla by mít svoje opodstatnění. Selekcce je vlastně tématem, které je v publikaci dále rozvinuto, a to jak obsahově, tak graficky.

Když se zmiňujete o prezentaci ateliérů, je na místě připomenout vývoj fakultní ročenky. Původně představovala autentický výběr dvou či tří projektů vedoucích ateliérů, včetně vlastní grafiky. V posledních vydáních se prezentovala ateliérová zadání ilustrovaná vybranou grafikou.

J. Stibral: Takže šlo o rovnostářštější, až demokratický přístup, když každý ateliér dostal stejný prostor. Nově kurátorská rada představuje ročenku jako specifický výběr kurátorů... Tedy jsme se rozhodli vyzdvihnout pár projektů, ty individuálně prezentovat a čtenáři představit údernější osobitě sdělení.

Selekce má však svá úskalí, někdo musí převzít odpovědnost a definovat výběr, který by neměl být náhodný. Proto jsme se jako editoři rozhodli založit institut kurátorské rady, která se výběru projektů zhostí. Kurátoři se budou s každým vydáním ročenky měnit, a tak by se měl měnit i klíč výběru projektů. Věříme, že jak roky poplynou a edice bude růst, škola získá široké spektrum kurátorských pohledů. Také doufáme, že ročenka bude mít každý rok odlišné téma a bude své čtenáře překvapovat, že bude objevná. Jak víme, škola používá různé nástroje sebe-poznání a sebehodnocení. Například školní soutěže Druhá kůže nebo Olověný Dušan. Kromě Ceny děkana je pro ně charakteristické, že mezi domácí porotce jsou přizváni externisté. Pro novou edici jsme se rozhodli pravidelně sestavit tříčlenný tým insiderů, tedy lidí, kteří školu dobře znají zevnitř. Letos jsme oslovili odbornou asistentku Petru Kunarovou, studentku magisterského stupně Markétu Kanyzovou a doktoranda Davida Neuhäusla. Kurátorům jsme dali naprostou svobodu výběru. Nová ročenka se tedy stává pilotní publikací v rámci nové edice. Letos nese název Love more love, kurátoři se rozhodli podle mě k velmi neotřelému přístupu, hledali na naší fakultě lásku a vašeň.

A jak jste spokojen s výsledkem? Nemohl byste se teď stát průvodcem pilotního vydání?

J. Stibral: Ročenka doznala několik změn. Samotný formát je větší, velkorysý, a tím publikace směřuje k magazínové podobě. Magazínový dojem jsme posílili i volbou lesklejšího papíru. Samotný obsah publikace se dělí do několika bloků, kde prim hraje kurátorský výběr, ten ročenku i uvádí. Je to těžiště knížky, konkrétně zhruba tři desítky individuálních projektů či prezentací výstupů celých ateliérů. Kurátorský výběr dále prezentuje výstupy výzkumných pracovníků na škole – tato část je pro mě osobně nejpřekvapivější. Navazující část Rok na fakultě shrnuje události z průběhu loňského akademického roku. Čtenář zde nenajde všechny události obou semestrů, ale výběr toho podstatného. Ten zpracovalo PR oddělení školy. A třetí hlavní částí je Index, který v zhuštěné textové formě shrnuje všechna školní zadání,

David Neuhäusl, Markéta Kanyzová, Petra Kunarová
Jan Stibral. Foto – archiv redakce.

seznam zaměstnankyň a zaměstnanců, absolventek a absolventů, nově habilitovaných docentek a docentů, profesorek a profesorů. Publikaci doplňuje několik interview. Některé rozhovory pořídili samotní kurátoři podle vlastního uvážení a posilují kurátorské téma, další rozhovory přirozeně vznikaly během roku a doplňují blok událostí akademického roku. A abych nezapomněl, je tu ještě jedna důležitá vrstva. Čistě výtvarná. Každý rok by se měla knížka doplnit tvorbou ilustrátora. Ilustrátor by měl vyabstrahovat kurátorské téma a výtvarně je podpořit. Letos jsme oslovili Darjana Hardiho, absolventa UMPRUM, který téma vášně ztvárnil v podobě černobílých surových kreseb, takových esenciálních tahů. V jeho čarách vnímám až animální rozměr.

V ročence najde čtenář i jeho fotografie...

J. Stibral: Ano, Darjan je kromě ilustrací i autorem snímků, které jsme použili na grafické předělové stránky. Jeho fotky tak strukturují tři hlavní bloky ročenky. Nesmím ale zapomenout ještě na mnohé další skvělé fotky, například od Martina Čenka nebo Štěpána Hona.

Who is who

Než se dostaneme hlouběji k obsahu, rád bych přítomné kurátory i editora požádal o stručné představení včetně toho, ze kterého města pocházejí a jak by je charakterizovali...

D. Neuhäusl: Vystudoval jsem architekturu a stavitelství na vedlejší Fakultě stavební, mezinárodní obchod na ekonomce, tedy VŠE, a následně také městské inženýrství na ost-ravské Vysoké škole báňské. Jinak vedu vlastní kancelář, kterou jsem založil po studiu s Matějem Hunalem. A kromě toho se na naší fakultě věnuji doktorandskému studiu. Pocházím z Prahy, konkrétně ze sídliště v Praze 4, kde jsem vyrůstal mezi paneláky na trávníku, v lese a na hřišti. Nejvíce mě ale ovlivnilo osm let na gymnáziu přímo v centru. To byl najednou úplně jiný svět: atmosféra, historie, život... Náměstí republiky, Stínadla i Stalin. Neumím to jednoduše popsat. Tam jsem se každopádně do Prahy a do města jako takového definitivně zamiloval. Praha je pro mě spolu s Berlínem a New Yorkem jedno ze tří nejlepších měst na světě.

Petra Kunarová: Já jsem taky vystudovala pozemní stavby a architekturu na Fakultě stavební a na Fakultě architektury jsem vystudovala magistra. Pocházím z Chodova u Karlových Varů, což je oblast Sokolovské uhelné pánve. Je tímto faktem poznamenána: jednak demograficky, jednak krajinou. Podstatnou část svého dětství jsem ovšem strávila na vesnici ve východních Čechách. V paměti mám tedy dva obrazy: výsypky, ale také louky a lesy. Momentálně pracuji na škole jako odborný asistent v ateliéru

Michala Kuzemenského a mám vlastní architektonickou kancelář.

Markéta Kanyzová: Já jsem studentka druhého ročníku magisterského programu architektura a urbanismus. Bakaláře jsem také absolvovala na Fakultě stavební v oboru architektura a stavitelství a po dokončení jsem přešla na Fakultu architektury. Studovala jsem v ateliérech u profesora Cikána, teď jsem u Sosny a Filsaka, což je ateliér po docentu Rothbauerovi, a předtím ještě u profesora Stempla a Zmeka a Beneše. Jinak jsem vyrostla na předměstí Prahy – v Horních Počernicích, ale hodně času jsem strávila v Litoměřicích. Město má spoustu historických vrstev a je vstupem do Českého středohoří, což je super, protože na město navazují kopce. Mám hrozně ráda blízkost maloměsta a potom rovnou čisté přírody, bez návalu turismu...

J. Stibral: Pocházím z Prahy, konkrétně z Jihozápadního Města. Takže můj obraz města z doby dětství je zajímavá rostlice panelových domů, které se vinou okolo původního kostelíčka malé vsi Stodůlky. A jsou ve mně i jiné obrazy: jak panelové struktury narážejí do původní zástavby... Pamatuji si i na barokní klenby, i na nekonečné rondely. Po studiu na gymnáziu v Libni jsem se vydal studovat architekturu do Liberce na FUA TUL, kde jsem diplomoval u profesora Jiřího Suchomela. Dnes stejně jako Petra vyučuji na naší fakultě, jsem odborný asistent v ateliéru Štěpána Valoucha. A také vedu spolu s Romanem Balšánem vlastní studio.

Zadání

Vydejme se k základům stavby ročenky. Jaké zadání jste jako kurátoři dostali?

D. Neuhäusl: Bylo ohraničeno nominovanými projekty z fakultní soutěže O cenu děkana. Čili jsme dostali sumu projektů, které prošly předvýběrem. A ty jsme měli podrobit výslednému reprezentativnímu výběru.

P. Kunarová: Já jsem to měla jinak a toto jsem nevnímala jako zadání. Osobně mi to nedávalo smysl. A tak jsme se nakonec prodebatovali k rozhodnutí o vlastním výběru bez vrstvy předchozích oceněných prací. Čistě teoreticky se mohlo také stát, že nevybereme nic.

D. Neuhäusl: Pro mě byl velice důležitý právě ten okamžik, kdy jsme se začali probírat prvními projekty a kdy nám došlo, že jen z nominací na cenu děkana náš výběr asi neuděláme. A začali jsme hledat čistě osobní přístup. Taky jsme si začali víc a víc uvědomovat, že náš výběr nastavuje určitý princip.

J. Stibral: Asi je na místě dodat, že jsme nechtěli kurátorskou trojici zatížit tak rozsáhlým úkolem, kdy by si museli projít všechny výstupy všech ateliérů za oba semestry. A proto jsme původně navrhli zúžený předvýběr, tedy souhrn projektů, které byly nominovány na Cenu děka-

na. Nominace zahrnují výběr vedoucího ateliéru z prací z obou semestrů. Ale současně jsme samozřejmě vždy respektovali jejich naprostou volnost výběru jako kurátorů. Nakonec se kurátoři pustili dobrovolně daleko dál a online prošli všechny loňské školní projekty, včetně designu i krajiny, včetně ponoru do vědy a výzkumu.

S otázkou kurátorského zadání souvisí i jedna podotázka – komu je letošní ročenka určena? Dovnitř školy, nebo ven?

J. Stibral: Když se ptáte na adresáta ročenky, to je asi věčná diskuse. Podle mého názoru má být ročenka publikace, která reprezentuje v co nejlepším světle školu a má být nástrojem, jak dát o sobě vědět jiným univerzitám nebo potenciálním uchazečům o studium. Ale zároveň může knížka využít potenciál reflexe čili nabídnout i určitou zprávu směrem dovnitř školy. My jsme měli na mysli obě polohy, aby publikace fungovala navenek a zároveň, aby student nebo učitel, který školu zná, se taky z ročenky dozvěděl něco, co sám předtím nevěděl, aby byl například konfrontovaný s tématem, které může ve škole dále rozvinout.

Měli jste nějaké srovnání – třeba s ročenkami v zahraničí?

P. Kunarová: Určitě. Například ETH Curych. Ale dívali jsme se i na ročenku fakulty v Liberci nebo v Brně. A samozřejmě známe i ročenku naší fakulty z nedávných let. A ta byla také v něčem zajímavá.

M. Kanyzová: Taky maďarské ročenky.

D. Neuhäusl: Všechny mají své klady a zápory... Ta naše nabízí potenciál přístupnější, řekněme méně katalogový a více vtahující dovnitř. Tedy doufám. A může zaujmout otázkou, kdo byl vybrán a proč byl asi vybrán.

Metoda

A pokud jde o váš klíč – mohli byste jej vysvětlit důkladněji?

P. Kunarová: Vybavuji si, že když jsme se ocitli před masou projektů – v internetové galerii je jich asi šestnáct set – byli jsme docela frustrovaní. Najednou se nám zdálo, že nemůžeme vybrat vůbec nic.

D. Neuhäusl: A shodli jsme se, že celkový standard je nižší, než bychom očekávali. A trochu nás to mrzelo.

M. Kanyzová: Načež jsme si určili téma. Co nás zajímá. Nejprve to byla věda a výzkum. Pokoušeli jsme se najít semestrální práce, které by se věnovaly výzkumu. V tom naprosto základním slova smyslu.

P. Kunarová: Pak jsme otevřeli projekty zanu... (Základy architektonického navrhování – pozn. red.) A to se nám trochu ulevilo. Zjistili jsme, že existují jednoznačné, srozumitelné výstupy. A že objevu-

jeme radost v odvedené, srozumitelné práci.

M. Kanyzová: Že to studenty i pedagogy prostě baví...

P. Kunarová: Začali jsme proto výběrem tří ateliérů prvních ročníků jako celku: dva jsou architektura a jeden je design. Rozhodli jsme se také podtrhnout význam zanů prostřednictvím rozhovorů s pedagogy. Zajímalo nás, s jakým záměrem učí. Proč to dělají a jak to dělají.

D. Neuhäusl: Pochopili jsme, že ZANy předávají něco zásadního. Škola tu nabízí první setkání se světem architektury. A víme, že tenhle okamžik může člověka nakopnout, ale stejně tak ho může i potopit. Ale stejně tak může nechat člověka úplně inertně projít dál, a pak se uvidí... A o tom jsme začali diskutovat. Na to se začaly nabalovat další a další vrstvy přemýšlení a stalo se, že najednou nám to všechno sepnulo – přeskočila jiskra a začali jsme si věc znovu a znovu pro sebe důkladně definovat. Co by pro nás mohlo být klíčem k pojetí letošní ročenky... Až nás ta debata dovedla k tématu lásky.

Pardon, takhle silné slovo? Znáte silnější?

P. Kunarová: Zároveň velice jednoduché...

M. Kanyzová: Lásky k tomu, co člověk dělá, že mu tohle děláním přináší radost. A tedy zážitek... Docela obyčejné, ale pro nás to bylo náhle zjevené téma.

P. Kunarová: Výsledek je totiž čitelný. To je to, co z práce dokážete přečíst na první pohled.

D. Neuhäusl: A má, jak všichni dobře víme, různé polohy. Je vidět i na našem výběru a my se snažíme ji ukázat. Že to neznamená růžové srdíčko... A v našem editoriale se snažíme dobrat, co všechno pod tím vztahem rozumíme.

Říkáte, že na první pohled... Ale nemohou být její projevy v čase vrstevnatější? Jinými slovy na druhý a třetí pohled ve vyšších ročnících to předpokládá hlubší a hlubší pochopení toho, co se v tom vědecko-uměleckém světě projevuje.

P. Kunarová: Spíš jsem měla na mysli jednoduchost. Je to tenká hrana, práce může vypadat povrchně, ale povrchní není. Většinou jsme zjistili, že co jsme vnímali jako pocit na první pohled, se nám potvrdilo i při hlubším zkoumání.

D. Neuhäusl: A těch pohledů tam také bylo víc. Projekty jsme procházeli xkrát. Vyřazovali jsme je a zase vraceli... Například velice jednoduchý projekt lopatky nebo jeden zán se sprejovými výkresy. Tam můžeme říct, že to je láska na první pohled, tedy v uvozovkách. Ale taky si vzpomínám na projekt extrémně komplexní až k nečitelnosti... Ale je z něj cítit obrovská síla, člověk si jej musí, abych tak řekl, nakoukat, je to téma druhého pohledu a dlouhodobého vztahu.

P. Kunarová: Ale i když mluvíme o pocitech, všechno jsme si ověřovali. Například u diplomových prací – často jsme četli i jejich posudky.

A právě tak se nám mnohdy potvrdil náš původní názor na kvalitu té práce, kterou jsme v projektu spatřovali.

Uvádíte i lásku k řemeslu...

M. Kanyzová: Ty práce jsou samozřejmě různorodé. Nejde vždycky jenom o něco na první pohled krásného, ale častokrát nabízí i téma řemeslo, v tom perfektním zpracování nebo komplexnosti a v detailech, které tam na první pohled rozhodně nejsou vidět, ale po hlubším ponoření jsou zřetelné.

P. Kunarová: Třeba v konceptu. Projekt řemeslně nebo vizuálně třeba není tak perfektně zpracovaný, ale má skvěle vysvětlenou myšlenku.

M. Kanyzová: Další prvek je proces, přesněji zaujetí procesem.

D. Neuhäusl: V naší disciplíně je to s láskou jako v životě. Je jich více druhů. Dlouhodobá partnerská po padesáti letech. Mateřská. Sourozenecká, pečující... Není to jen naivní první rande a přeskočení jiskry, i když i to tam samozřejmě je.

P. Kunarová: Ale ještě něco: Té lásky se nesmí zneužít...

Bud' jak bud', vybírali jste zástupce určitých názorových parametrů. Dosud byly v ročenke prezentovány vždy všechny fakultní ateliéry. Čili někteří vedoucí ateliéru budou překvapeni, že tam tentokrát nenajdou prezentace své práce...

P. Kunarová: O tom jsme již mluvili, letošní ročenka se odlišuje.

M. Kanyzová: Ale zároveň v ročenke uvedeni jsou: V její indexové části se nachází kompletní textový výčet vedoucích, asistentů a zadání za oba semestry. Tedy bez grafické přílohy, což ovšem souvisí s konceptem, jak říká Honza.

D. Neuhäusl: Potvrdím, že jsme v tom byli přísně metodičtí. Jako klíč jsme si zvolili základní měřítko – kvalitu. A tím se postupovalo bez ohledu na jména... Určitě tedy některá jména vedoucích ateliérů chybějí. Jméno ale může mít konotaci jak pozitivní, tak negativní. A nás třeba překvapilo, že některá jména, která vnímáme nebo přesněji se šířeji vnímají spíš tzv. negativně, najdete mezi vybranými, a naopak některá tam chybějí. Což je prostě inherentní vlastnost principu, který jsme si zvolili. A v tom vidím osobně určitý potenciál tohoto nekatalogového přístupu: Snad má zase tendenci vyprovokovat určitou diskusi.

Dovolte ještě drobnost: Jste v profesi navyklí fungovat v soutěžní atmosféře, a tak architekt vždy obezřetně sleduje nebezpečí střetu zájmů. V tomto případě působíte současně v roli kurátorů a současně učitelů v ateliéru... Jak jste postupovali v situaci, kdy jste posuzovali práce studentů vlastního ateliéru?

J. Stibral: Připomenu, že jako ediční rada jsme nikdy kurátory neinstruovali ani nelimitovali, kdo v ročenke má nebo nemá být. Bereme, že výběr je jejich zodpovědnost.

P. Kunarová: Rozumím, co říkáte. Konkrétně z našeho ateliéru, kde působím, prezentuje letošní ročenka skutečně dvě práce. Plus ateliér Kuzemský jako celek. Já osobně jsem se v tomto případě na užším výběru v zásadě nepodílela. Na výběru jsme se podíleli všichni tři, ale v tomto případě jsem se nevyjadřovala; pouze ke grafice.

M. Kanyzová: Dohodli jsme se, že pokud se bude jednat o výběr, který by mohl představovat střet zájmů, jak o tom mluvíte, že o tom budeme diskutovat jen my dva s Davidem.

D. Neuhäusl: Tento konkrétní výběr jsme skutečně řešili jen my dva s Markétou... Vnímám jsem to tak, že Petra ani nechtěla být přítomna. Prostě tenhle výběr bereme na sebe. Tyto práce pro nás ovšem splňovaly parametry na sto dvacet procent...

Neměla být taková poznámka někde v ročenke pro jistotu uvedena?

P. Kunarová: Aby takové otázky nepadaly?

D. Neuhäusl: Možná tam taková poznámka mohla být uvedena. Respektive měla. A to se týká i výběru ateliéru, kde působí Honza, který ani nebyl u našich debat nad výběrem přítomen.

Možná s tímto tématem souvisí i otázka výběru kurátorů? Podle jakých kritérií se kurátoři vybírali?

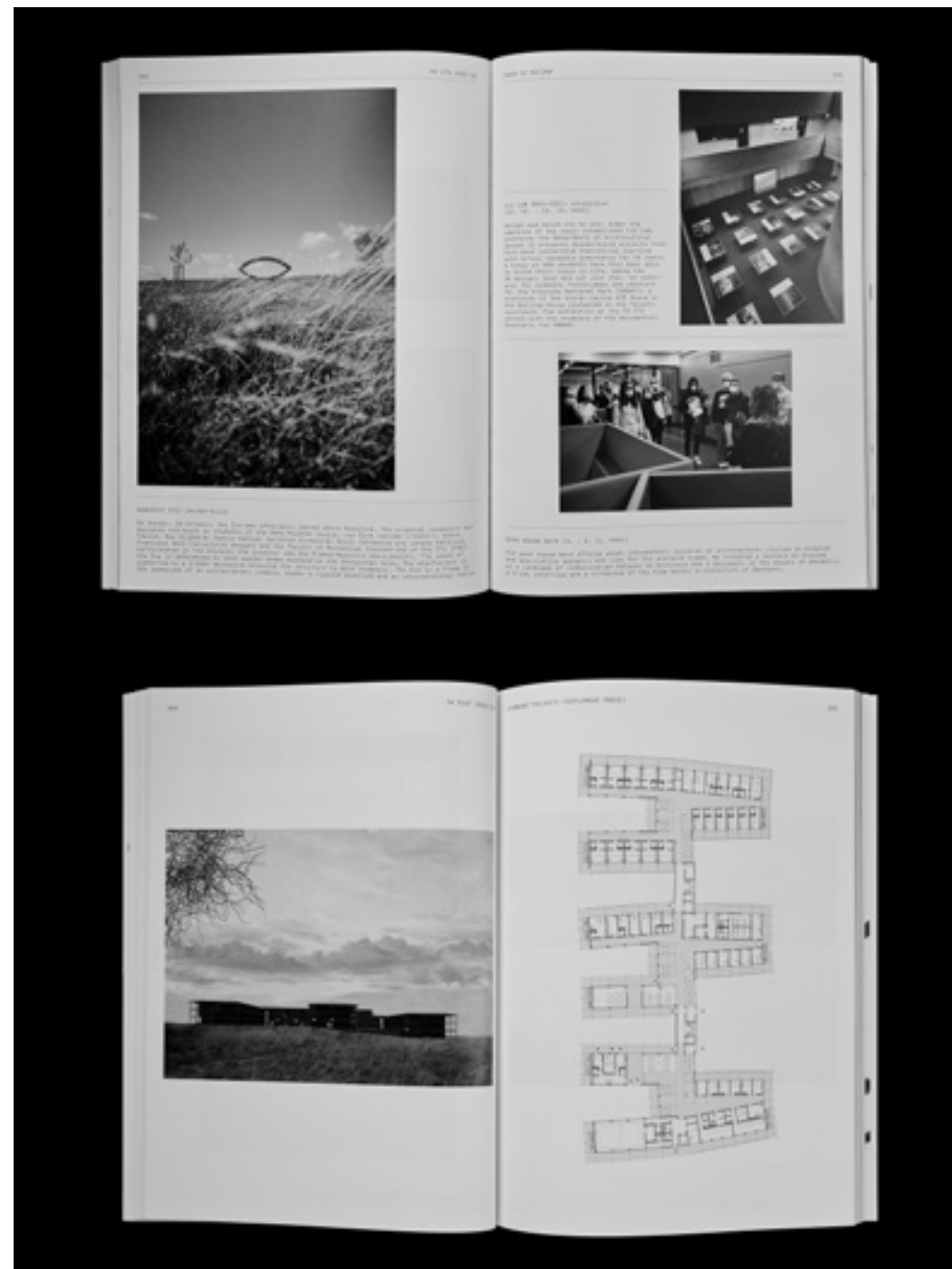
J. Stibral: Výběr garantovala Ediční rada. Jakým klíčem se kurátoři vyberou, to je samozřejmě citlivé téma... Průzračnou metodiku jsme neměli. Je to prostě naše odpovědnost. Takto jsme kurátory nominovali a je to naše osobní rozhodnutí.

Jistě jste se řídili určitými parametry...

J. Stibral: Jak jsem již zmiňoval, chtěli jsme lidi zevnitř školy a přišlo nám fajn, abychom k sobě dostali vyučující ateliéru, studenta a vědce výzkumníka. Chtěli jsme docílit dialog osobností, které na škole zastávají odlišné role. A hledali jsme někoho s určitými kvalitami: kdo bude schopný kritického pohledu a bude také umět psát, a kdo by měl chuť se pustit do intenzivní spolupráce s vědomím blízkého deadlinu.

A jak jste byl objeven vy jako editor?

J. Stibral: Měl jsem zkušenosti s vydáním tří ročenek na Fakultě umění a architektury v Liberci. A možná jsem vedení zaujal i tím, že jsem mladší ročník. Myslím, že jsme spolu s Markem Nedelkou nabídli možnost, jak se na ročenku podívat soudobým grafickým jazykem. Zde bych rád vypíchl roli grafika, Marek ročenku

graficky ztvárnil a nastavil layout pro další roky. Myslím, že samo vedení chtělo ročenku přeformátovat a dostat do širšího povědomí. Mám zkušenosti třeba se studenty z našeho ateliéru, ti ani nevědí, že škola ročenku má.

M. Kanyzová: Ještě bych chtěla v této souvislosti doplnit, že obsah každé dvoustrany jde za námi. Čili jaké tam budu obrázky, jaký tam bude text – včetně remixu vlevo a vpravo komentářů kurátorů... A tím narážím například na fakt, že v ročence nenajdete u obrázků popisky, ale ani třeba úplně kompletní projekt – vybírali jsme věci, které podle nás nejvíce vypovídají. Snažili jsme se, aby bylo vše především srozumitelné, samozřejmě jsme všechno dlouze probírali s grafikem. Takže je tam prostě dost věcí, které jsou na čtenáři, a s tím jsme se smířili... Podstata je, že jsme s tím zacházeli poměrně svobodně, ale všechno si každý může samozřejmě vysvětlit jak pozitivně, tak negativně. Prostě věříme, že náš pozitivní přístup se odrazí i v přijetí.

D. Neuhäusl: Obecně bych řekl, že tahle ročenka je možná víc nástrojem k pochopení určité esence. Nemá ambici být rigorózní a technický popisná, jít parkingem až po střechu a sledovat, kudy teče voda do kanalizace. Ale spíš naopak cílit na architekturu ve smyslu umělecké nebo vůbec tvůrčí aktivity. Takže jde hlavně o kreativní výstupy. Touto optikou čtu ročenku já.

P. Kunarová: A to byl vlastně koncept knížky. Rozhodně jsme se nesnažili postihnout naši školu komplexně. Proto ne všechny půdorysy, ale jen ty důležité...

Reflexe

A co vy sami jako autoři: Dala práce na ročence něco vám osobně? Jestli jste třeba nezjistili něco, co jste o sobě nebo vůbec nevěděli...?

P. Kunarová: Jedna důležitá věc – před prací na ročence jsme se vůbec neznali. Prakticky jsme se viděli snad jen jednou... A o to byly diskuse zajímavější.

M. Kanyzová: Od kurátorské rady to byl docela risk. Takže kdybychom si vzájemně nesedli nebo nesouzněli, není jasné, s jakým výsledkem by práce dopadla...

Není to tím, že tu zapracovalo něco jako generační spříznění...? Nemůže vycházet automatické porozumění z faktu, že vás spojují prakticky obdobné prožitky?

M. Kanyzová: Ale my jsme od sebe docela věkem vzdáleni... Například mezi mnou a Davidem je osm devět let...

Neměli jste ovšem mezi sebou například zástupce středního věku – padesátníka nebo šedesátníka...?

D. Neuhäusl: Asi to bude pravda: jsme tady jedna širší mladší generace... Ale pro výsledek to může

být i dobře. Některé debaty by neměly končit takovým kompromisem, kdy budou všichni víceméně spokojeni, ale sdělení bude nevýrazné, slabé a nakonec nebude mít žádnou hodnotu. Ale fakt, že jsme z jedné širší generace, neznamená, že bychom měli všichni stejný názor...

Ale ještě k vašemu dotazu, co nám práce dala. Člověk se vždy učí vším, co dělá. Tady bych asi nemohl říct jednu konkrétní věc, ale jako celek to bylo pro mě velice přínosné. Prošli jsme procesem od koncepce knihy, kterou jsme dotvářeli, až po dolaďování detailů se špičkovým grafikem. A zároveň jsem poznával instituci zevnitř, mohli jsme studovat různé přístupy k architektuře i výuce... Bylo toho extrémně moc, ale jako celek to bylo velice obohacující. Byť náročné.

M. Kanyzová: A že to nosí člověk pořád v hlavě. Že vám neodlehne, dokud to neskončí.

J. Stibral: Určitým tématem byla srozumitelnost a lehkost. Aby byla publikace sdílná a neunavující. A jsem rád, že kurátoři byli v tomto až radikálně otevření udělat ročenku až minimalistickou. Společně jsme hledali hranu: které parametry by tam měly být, a které už ne, aby nános všech těch informací neoslaboval esenci sdělení. Je otázka, zda se nám to podařilo vyladit nebo ne. To se asi dozvíme z časového odstupu dalších let.

Děkuji za rozhovor.

Jiří Horský

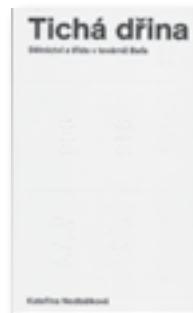

Darjan Hardi, absolvent Ateliéru ilustrace a grafiky UMPRUM a VŠVU v Bratislavě. Studijní pobyt absolvoval na katedře Grafiky na Akademii štuk pieknych v Gdaňsku. Ve své tvorbě se pohybuje mezi kresbou, grafickým designem a fotografií – tam a zpět. Má za sebou několik skupinových i samostatných výstav v rodném Srbsku, Polsku i na Slovensku.

KNIHOMIL

Jaká otázka mi vězí v hlavě po nedávno přečtené knize, článku, větě...

O práci
Hubert Guzik

Žijeme-li v postindustriálním městě, můžeme snadno přehlédnout, že teď a tady, dnes v Česku „lidé stále manuálně pracují jako zaměstnanci v továrnách“ (s. 9). Hovoří o tom v knize Tichá dřina: dělnictví a třída v továrně Baťa socioložka Kateřina Nedbálková z Masarykovy univerzity. Její publikace klade designérům a architektům otázky, které by marně hledali ve vysokoškolských skriptech: po fyzické, časové a prostorové organizaci manuální činnosti, po zakotvení průmyslu v globálním a lokálním kontextu či po způsobu, jakým dělníci vnímají svou práci a odměnu za ni. Autorka provedla průzkum v obuvnické továrně v Dolním Němčí. Před sametovou revolucí se zde pod značkou Svit vyráběly boty především pro Sovětský svaz. V roce 1992 závod získala firma Baťa. Nyní se továrna ocitá ve zvláštním rozdvojení: jednak je nucena soupeřit s levnou pracovní silou z Asie, zároveň ovšem – jakožto poslední český závod Baťa – představuje pro korporaci svébytnou symbolickou hodnotu. Onen symbolický význam se však přímo nepromítá do každodennosti továrny, kde převládá „logika krátkodobého zisku“ (s. 97). Asociujeme-li Baťu se špičkovou industriální architekturou (Gahura, Karfík, Voženílek), vyvolá v nás popis závodu založeného na přelomu šedesátých a sedmdesátých let trpké pocity. Nedbálková líčí povětšinou zašlé výrobní prostory, do nichž se mnoho neinvestuje. Na komplexní estetiku pracoviště, ve Zlíně tradičně vysokou mj. zásluhou designéra Zdeňka Kováře, jako by se pozapomenulo. Nové návrhy bot se zhmotňují v místě, kde „musí estetičnost ustoupit praktičnosti, a obojí se podřizuje úspornosti“ (s. 137). Dějiště dřiny, zdá se, sleduje stejné základní požadavky jako jídlo v tovární kantýně, které „má zasytit, ne být estetickým nebo sociálním požitkem“ (s. 135). A přitom manuální práce – a to ani ta zdánlivě nejmonotónnější u pásu – není tématem jen bezmyšlenkovitého opakování, „není rezignovanou rutinou“ (s. 274). Ostatně ani jí být nemůže.

V dnešním světě permanentní obměny, kde po několika stovkách párů jedné série obuvi následují další a další série podle momentální poptávky, plynulost produkce záleží na flexibilitě sebeorganizaci pracovního kolektivu, iniciativním korigováním zjištěných vad výrobků a také na vzájemném dohledu.

Kateřina Nedbálková ukazuje, že verbální prezentaci vlastní práce vnímají manuální pracovníci jako druhotnou, snad až zbytečnou. Více než slov si hrdinové Tiché dřiny cení osvojení si řemeslných dovedností a toho, že snesou dlouhodobé tělesné nepohodlí. Stručně řečeno: zručnost a výdrž určují dělnickou identitu. Hotová bota jako by mluvila sama za sebe, byla svědectvím o poctivé a těžké práci. Jako Ciceronova loď, která nepotřebuje žádných příkras a vystačí si s přídí, zádí, plachtou a stěžněm. Kniha naznačuje, že dnešní hmotný svět vytvářejí manažeři a dělníci. O tvůrcích – ať už návrhářích obuvi či architektch továren – mlčí. Ale popravdě: naslouchají vůbec tvůrci dělníkům? Nechávají je „do toho mluvit“, když navrhují nový výrobek made in Czechia? Zajímají je pracovní podmínky dělníků, když projektují další showroom či flagstore? A to zvláště v postsocialistických zemích, kde sousloví dělnická třída nezní zrovna dobře a kde se úporně hovoří o individuálních svobodách, možnostech a odpovědnosti, aniž by se zmínilo, že mnohé z nich lze těžko naplnit v prostředí sociálních nerovností, rostoucího tlaku na flexibilitu, prekarizaci práce a hbité mobility kapitálu. Z textu Kateřiny Nedbálkové se vynořuje nikoliv zploštělý, schematický obrys, nýbrž plastický model dělnické tiché dřiny. Co víc by si architekti a designéři, navyklí práci s modely, mohli přát?

Kateřina Nedbálková. Tichá dřina: dělnictví a třída v továrně Baťa. Praha 2021.

Autor je pedagog v Ústavu teorie a dějin architektury

Mravní smysl
Háta Enochová

Po cestě z hor mi adventní klid v duši narušil poslech knihy Tajemný cizinec od spisovatele Marka Twaina. Všichni ho známe jako autora nezapomenutelných Dobrodružství Toma Sawyera a Hucklerryho Finna – podle některých spisovatelů nejvýznamnější severoamerické literatury. Tentokrát popisuje Twain dobrodružství méně veselé povahy. Život na konci 16. století v rakouské vesničce jménem Eseldorf („Oslov“), jejíž obyvatelé jsou až stereotypními představiteli středověké společnosti, ovlivní příchod nadpřirozené bytosti jménem Satan, který nešetří kritikou lidského rodu. Jeho postřehy jsou trefné a bolestně správné. Jako úplně nejhorší lidskou vlastnost, jako původce všech problémů našeho rodu označuje mravní smysl. Vlastnost, kterou sám člověk považuje za jeden z vrcholů svého intelektuálního vývoje a co jej povyšuje nad ostatní druhy živočišné říše. Schopnost rozeznávat dobro od zla. A právě kvůli této své vlastnosti je podle Satana člověk krutý a zlý: umí sice rozeznat dobro od zla, ale přesto si v naprosté většině případů volí zlo. Důvodem nemusí být snad jeho zlá mysl, ale může být zkrátka jen příliš krátkozraký, tedy jako by fungoval bez nadhledu. Často se ukáže, že jeho soud byl špatný a zlem bylo to, co považoval za dobro. Člověk nevidí všechny okolnosti svého konání, nedokáže správně ve své úplnosti posoudit důsledek svých činů na budoucí generace a ve snaze zajistit sobě a svým blízkým štěstí může působit zkázu svému okolí. V knize tato kritika pochází od bytosti, pro kterou nehraje čas roli, která vidí do budoucnosti a jsou jí známy spojitosti mezi jednotlivými událostmi. Čtenář se proto může cítit ukřivděn, jelikož může mít oprávněný pocit, že svůj mravní smysl užívá podle svého nejlepšího svědomí, ale jeho schopnosti jsou prostě omezené. Je ovšem možné podívat se na mravní smysl v měřítku nás lidí. Odhlédneme nyní od všech ostatních aspektů lidského působení a zůstaňme na poli utváření a přetváření okolní

ho prostředí které je naší profesi nejbližší. Kolik architektů, krajinných architektů, designérů a plánovačů může říct, že se při rozhodování o změnách v prostředí řídí svým mravním smyslem? Pohybujeme se totiž v našem konání po tenkém ledě, zasahujeme do více či méně fungujících systémů a věříme, že je děláme lepšími. Konáme tak většinou s dobrými úmysly, zajistit sobě a ostatním lepší životní podmínky. V čem se tedy konání člověka, který vládne mravním smyslem, liší od konání jiných tvorů, kteří také upravují prostředí pro své potřeby, například bobrů? Lidé si jsou schopni uvědomit určitou míru důsledků, které jejich zásahy pro prostředí představují. Lidé také usilují o vyšší hodnoty než jen přizpůsobení životního prostředí svým potřebám a z toho důvodu vkládají do návrhů z velké míry sama sebe. (Někdy dokonce přetvářejí zásahy do okolí v umělecká díla.) Možná je to ale právě to intenzivní propojení s egem jednotlivce, co mění původně jisté dobrý úmysl ve zkázu pro ostatní druhy a eventuálně i pro lidi. Pokládám si tedy otázku, snažíme se jakožto architekti využívat svůj mravní smysl a máme vůbec zájem ve své práci odpovědně rozeznávat svá vlastní přesvědčení od veřejného zájmu?

Autorka je doktorandka v Ústavu krajinářské architektury FA ČVUT

PAMÁTKY

Cyklus přednášek v letním semestru 2022–23

(pořádá Ústav památkové péče, Ústav teorie a dějin architektury FA ČVUT, Ústav dějin AV ČR a ČNK ICOMOS)

7. 3. Veronika Vicherková:

Ekologie v architektuře 80. let
Společenské hnutí prosazující ekologické zájmy, které se od 60. let 20. století rozvinulo ve všech západních státech zasáhlo i práci architektů v socialistickém Československu. Přednáška připomene historické souvislosti a představí i vybrané, dnes již historické „ekologicky uvědomělé“ projekty.

14. 3. Tomáš Efler:

Obnova barokních zahrad zámku v Děčíně
Přednáška je zaměřena na podrobnější informace o náročné a oceňované památkové obnově barokních zahrad, jež patří mezi stěžejní památky zahradní tvorby baroka na našem území.

21. 3. Daniel Labuzík, Kohl Architekti:

Konverze nádraží Havířov
Hledání nového významu složitě využitelné a předimenzované budovy historického nádraží, architektury bruselského stylu – jako cesta jeho záchrany

28. 3. Petr Hájek:

Koncepce a návrh obnovy usedlosti Cibulka
Seznámení s koncepcí připravované obnovy jedné z mimořádně významných a řadu desetiletí zanedbávaných pražských památek

4. 4. Jan Pešta: Hrad Helfštýn – SHP:

Přednáška je zaměřena na seznámení s výsledky průzkumu hradního paláce jednoho z největších moravských hradů, který se utvářel v mnoha stavebních etapách od 14. do 16. století.

Vždy posluchárna Kotěra, úterý, 17.30.

NOVÉ KNIHY

Křest knihy Ambice. Architektura osmdesátých let. Levé atrium U Jelena, čtvrtek, 9. 3. 2023, 18.00.

Stempel – Tesař – Bažant. Rodinné domy / Family Houses. Autor: Ján Stempel. 14 (zatím)

nerealizovaných návrhů kanceláře Stempel – Tesař. Nakladatelství KANT.
ISBN: 978-80-7437-384-8

NOTES

Novou ombudsmankou FA ČVUT je Dita

Jahodová. Akademický senát FA ČVUT ji doporučil děkanovi ke jmenování. Funkce se ujala od 1. ledna 2023. Výběrové řízení na ombudsmanku vyhlásila FA ČVUT v červnu jako první fakulta ČVUT v Praze, která o zřízení institutu začala usilovat.

Tradiční výstava studentských prací ze zimního semestru

se konala v prostorách ateliérů v budově FA ČVUT ve dnech 16. 1.–10. 2. 2023. v 2., 4–7. NP.

Ateliér Winyho Maase z ateliéru MVRDV, který v letošním akademickém roce působí jako hostující profesor na naší škole, představil během letošního února své práce na studentské výstavě Biotopia. Jak by mohla vypadat velká města budoucnosti, jejichž infrastrukturu nahradí biologické složky? A jak sladit v dokonalou harmonii moderní design s bující flórou a faunou?

Byla vyhlášena Akademická soutěž FA ČVUT

pro podporu tvůrčí a publikační činnosti. Uzávěrka 2. kola přihlášek 14. 6. 2023. Ediční rada doc. Dalibor Hlaváček (předseda), prof. Petr Vorlík (místopředseda), Jan Calta, Prof. Petr Kratochvíl, Henrieta Nezpěváková, Klára Pučerová, prof. Irena Šestáková, doc. Jan Jakub Tesař, Jakub Vorel.

V4 rodinné domy 2022. Asociace maďarských architektů ve spolupráci s Maďarským kulturním institutem a FA ČVUT představila další ročník odborné výstavy Rodinné domy Visegrádské čtyřky. Výstava nabídla nejlepší rodinné domy v Česku, na Slovensku, v Polsku a Maďarsku. Vernisáž proběhla 7. 2. 2023 od 17.30 h za účasti českých autorů staveb a zástupců kurátorů výstavy.